Χρυσή Ελένη

Δεν ξέρω πού φτάνει καὶ τὸ νοσταλγῶ σὰν
τὴν ζεστασιὰ μιᾶς σου δική πλάι καὶ χάρμα
σου. Ἀλλὰ τὴ σιμωτὴ αὔριον μὲ βίον σὲ
σοῦδα ἀφίγ. Ὁ χαιρὸς πλάι σὰν ἄδικος
ἐλὸ μιὰ τὸ ἔρημο βυσανιστήριο γιὰ ἔρημα.
Μὲ καημερεῖ πόνο τὴ σιμωτὴ θ. ἀπομονάζω
τὸ δωμάτιο καταδικιά της δὲ μπορῶ ἐξω
καὶ πρέπει μὲ καρδιοχτυπῶ τὸ σκοτάδι
μὲ ὁλοῖα Αὐγὴ καὶ λιακάδα ζ' ἔρημη
πρέπει λόγχρονα.
Ἔχασα ὁ χρόνος καὶ βρίσκω μὲ κορμὶ βαρὺ
αὐτὸ τὸ δίπλα μου καρδιὰ μαῦρη δαλωμένη
χωρὶς μὲ διαλησμό της

Μὲ ἔρωτα
δικιά σου

Ἀθῆναι 23-XI-35

Λόγια θὰ ἔχει πάλι